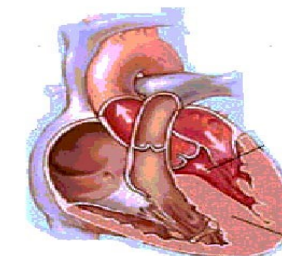

دانشگاه علوم پزشکی شیراز

بیمارستان حضرت ولیعصر ارسنجان

کاردیومیوپاتی

نویسنده مدرک	منیر اسکندری / کارشناس پرستاری
تایید کننده علمی	دکتر پناهی / متخصص داخلی
تاریخ تهیه	بهار ۱۴۰۲
منبع	کتاب پرستاری برونر سوارث
کد سند	Pa-B1-5/01

کاردیومیوپاتی:

یک بیماری عضله قلب است با علت ناشناخته گرچه در برخی مطالعات معتقدند این بیماری منشاء ارثی و ژنتیکی دارد.

علائم:

این بیماری با نشانه هایی مانند تنگی نفس حمله ای شبانه، سرفه به ویژه به همراه فعالیت، خستگی، احتباس مایع، ادم محیطی (ورم)، تهوع، درد قفسه سینه، تپش قلب، گیجی و سنکوب همراه است که تشخیص و درمان زودرس می تواند از بروز علائم قابل توجه جلوگیری کند. اکوکاردیوگرافی و ECG (نوار قلب) برای تشخیص لازم است و بایستی در بستگان درجه یک مثل والدین، برادر و خواهر و بچه ها مورد ارزیابی قرار گیرد.

درمان:

درمان به صورت درمان طبی و درمان جراحی است که در درمان طبی اصلاح نارسایی قلب توسط داروها، رژیم کم سدیم برنامه ی استراحت قابل توجه است و در درمان جراحی در صورت پیشرفت نارسایی به گونه ای که درمان دارویی ناموفق باشد، اقدام جراحی شامل پیوند قلب است. در طی بروز علائم استراحت ضرورت دارد، بسیاری از بیماران در می یابند که نشستن روی صندلی نسبت به دراز کشیدن در بستر برای آنها ناراحت تر است. اکسیژن در صورت نیاز از طریق کاتتر بینی (لوله ای اکسیژن) داده می شود. بیماران باید بدانند که اجتناب از مصرف دیورتیک ها و پرهیز از مصرف و راپامیل مهم می باشد. از غذاهای کم سدیم (کم نمک) استفاده کنند. تعیین وزن روزانه مهم است.

فعالیت بیمار باید به گونه ای تنظیم شود که به صورت یک چرخه دوران استراحت همراه با فعالیت داشته باشد. به طور مثال بعد از حمام گرفتن بنشینند و یا کاغذی را بخوانند و هنگام خرد کردن سبزی، خشک کردن موی سر یا تراشیدن صورت بنشینند، که این روش ها برای ایجاد تعادل بین فعالیت و استراحت مهم است.

از مواردی که باعث ناراحتی و اضطراب و ترس و تنش می شود دوری کنند. حمایت مذهبی، روانی و عاطفی اهمیت دارد. حس ضعیف و ناتوانی را کاهش دهند. از انجام ورزش های سنگین عصبانیت و افسردگی پرهیز کنند و داروها را به موقع مصرف کنند که در صورت رعایت موارد فوق نتایج زیر حاصل می شود.

۱. ضربان قلب و تنفس طبیعی می شود.

۲. تنگی نفس کاهش می یابد.

۳. حس ضعف و ناتوانی کاهش می یابد.

۴. بیماران می توانند فعالیت های روزانه زندگی

خود را انجام دهند (مانند مسواک زدن).

۵. ترس و نگرانی های خود را بیان کنند.

۶. علایم و نشانه هایی را که باید به افراد حرفه ای

مراقبت بهداشتی گزارش دهند می شناسند.